

Klein meisje, eeuwenoud

Carole Vos

Het kleine meisje kroop op handen en voeten dwars door de struiken, zo kwam ze aan. Het gezichtje was groen. Het enige, het echte waarachtige algengroen had haar bijna egaal groen gekleurd.

‘Dato’, zei ze met een smekend stemmetje, ‘Dato.’ En omdat ze twee handen tegelijk uitstrekke naar Jona, trok die zich verschrikt terug.

Ze moesten hun handen thuishouden, dat moesten ze nu maar eens voorgoed weten. ‘Dato, ik wil naar Dato,’ hilde het groene kind. Ze krabbelde overeind en zette een stap in Jona’s richting.

‘Dato, haha, een wasmiddel. Dan zul je toch naar de winkel moeten.’

Maar het kind liep hem voorbij. Ze liep regelrecht naar het kasteel. Ze liep er regelrecht op af. ‘Privé!’ krijste Jona, ‘het is hier privé. Weg jij.’

‘Dato!’

Ze liep naar het kamertje rechtsonder. Alsof ze het dagelijks deed, klom ze handig op het traliewerk. Ze wrong zich tussen de smeedijzeren figuren door.

‘Dato?’

Ze bewoog haar hoofdje zo, dat ze alle hoeken van het kamertje kon onderzoeken. Dat werd Jona toch wel te gortig. Hij rende op haar af en begon aan haar benen te trekken.

‘Weg daar. Dat is onze logeerkamer. Doe niet zo onbeschoft. Schiet op. Kom eraf, anders sla ik je. Of ik roep de honden. Pas op, want we hebben tijgers hoor en die scheuren je uit elkaar.’

‘Dato, ik wil Dato.’

Ze keek hem aan. De zwarte haren hingen over het groene gezichtje geplakt. De tranen trokken lange sporen in het groen. Ja, het groen leek echt groen tot in de diepste poriën, ook van haar armen en handjes.

‘Zijn speelgoed ligt er nog. Dit is helemaal jullie logeerkamer niet,’ riep ze. Jona voelde zich zeer en zeer onzeker worden.

‘Kijk, zijn treintje... zijn blokken. Kijk dan zelf.’

Jona klom naast haar en keek het kamertje rond. Hij zag een hem onbekend houten treintje, hij zag blokken. Hij zag het logeerbed niet meer en ook het logeerkamertjeskastje niet. Hij zag wel

een poppenkast. En boeken, veel kinderboeken. Hij zag vaag pastelkleurig licht, waarvan hij niets begreep.

‘Ga mee naar mijn oma,’ zei Jona met een kleine stem. Dit was echt iets voor oma, zo’n klein groen meisje. Ze zou er stralend op af vliegen. Ze zou het aan haar hart drukken. Mama was nooit een klein groen meisje geweest. Jammer, jammer. Jona wist wel zeker dat hij vandaag een hartenwens van oma kon vervullen door haar een klein groen meisje te geven, waarvan niemand iets begreep en met een hekserig aanlegje. Soms komt zoiets nog voor, af en toe, bij kinderen die nogal afgezonderd opgroeien.

‘Kom,’ zei Jona.

‘Dato,’ snikte het meisje.

Jona hielp haar van de vensterbank af en dat deed hij alleen omdat hij het groene handje wilde voelen. Zou het koud zijn of warm? Het was warm en een tikje kleverig geworden door een mengsel van zand en tranen en misschien had ze rondkruipend ook wel een insect met haar handen verbrijzeld en ingewanden van insecten zijn altijd wat plakkerig in je handen. ‘Kom maar mee.’

Oma keek op van de brandnetels, waarin ze vredig ineengedoken zat.

‘Oma, oma, zij wil naar Dato.’

Oma stopte met het inwrijven van haar gave en toch oude maar o zo jonge armen met brandnetelblaren. Ze keek met ogen die groter dan ooit werden van verbazing naar het groene kind.

‘Maar ...’ begon oma. ‘Fiona,’ fluisterde ze tenslotte.

Ze drukte het meisje niet stralend van vreugde aan haar hart. Ze was niet verrukt zoals Jona had gehoopt. Toch gaf hij het groene kind echt als een kadootje. Dat viel tegen.

‘Asjeblijft oma, zij zoekt Dato.’

‘Dato!’

Een kleine snik. ‘Dato.’

‘Hoe oud ben jij?’ vroeg oma streng, wel héél streng aan het kadootje. Stilte. Stilte in de zon. Bloedhete zon. Zinderende lucht. Geen vleugje wind.

‘Nou?’ oma snauwde bijna.

‘Zesenzeventig,’ fluisterde het kleutertje.

Vragen bij ‘Klein meisje, eeuwenoud:

(Tip: vind je de vragen moeilijk? Kijk dan op:

<http://www.nt2taalmenu.nl/lezen/lezenB2/lezen/klein%20meisje/Kleinmeisjelezen.htm>,

en maak de meerkeuze-vragen!)

1. Is dit een realistisch verhaal? Waarom (niet)? Geef een paar voorbeelden.
2. Is het kleutertje echt 76 jaar?
3. Wat voor persoon is de oma, denk je? Waarom denk je dat?
4. Wat voor relatie heeft de oma met het groene meisje, denk je? Wat hebben ze met elkaar te maken, en welke rol speelt Dato daarbij?
5. Wie of wat is Dato, en wat weet oma daarvan?
6. Waarom is het meisje groen?
7. Hoe zal het verhaal verder gaan?

Klein meisje, eeuwenoud (vervolg)

Carole Vos

‘Als ik het niet dacht,’ zuchtte oma, ‘Fiona van Ramsbergen. Mijn God, niets is meer onmogelijk in deze tijd op deze plaats.’

Oma stond langzaam op. De brandnetels weken beleefd. Oma zette voorzichtig haar oude voeten neer, ze verpletterde niet één netel. Ze stond nu vlak voor het meisje en ze raakte met een vinger het betraande gezichtje aan.

‘Fiona, waar was je gebleven? Waar was je al die jaren?’

‘Dato. Ik wil Dato.’

‘Je ouders zijn van verdriet helemaal de vernieling ingegaan. Je vader dronk per dag een fles cognac. Je moeder heeft jaren rondgezworven om je te zoeken. Ze zijn nu natuurlijk allang dood. Wat hebben ze verdriet gehad.’

Oma keek met lichte ogen in de verte, in het heel verre van iets dat voorbij was. Vanuit het kasteel klonk een droevig, droevig soort huilen, dat Jona in zijn leven wel meer had gehoord. Hij had er meestal niet eens meer last van, ook al huilde niemand in het kasteel zo: papa niet, mama niet, ook opa en oma niet. Maar vandaag luisterde hij aandachtig en zijn gezicht kreeg het even koud. Het huilen klonk treuriger dan ooit.

‘Ik vind het allemaal nogal raar, oma,’ zei Jona.

‘Jij moet Thomas maar eens vragen, wie Fiona van Ramsbergen was... is,’ zei oma. Alsof ze hem dat zelf niet kon uitleggen.

‘Dato is hier niet,’ zei oma kortaf, ‘je weet Fiona, dat Dato hier niet is. Dato is nooit teruggevonden. Net zomin als jij trouwens. Maar waar was jij gebleven? Hoor je moeder eens huilen, Fiona van Ramsbergen, hoor je het? Zo heeft ze jaren gehuild om jou. Telkens als ze weer even terug was van weg geweest. Telkens als ze weer hoopvol, hoopvol terug naar het kasteel kwam omdat ze dacht dat er nu intussen wel een teken van jou zou zijn. Misschien zou je intussen gevonden zijn en dat vroeg ze dan ook elke keer aan die dronkenlap van een vader van je, haha, alsof hij nog wist waarover het ook alweer ging. Die zat daar maar met een nieuwe fles Franse cognac voor zich, alweer bijna leeg was die fles en alweer was hij wezenloos lachend zwaar dronken, die arme vader van jou en zij maar vragen: “Denk nu eens na, Frankus, is ze intussen echt niet even thuis geweest? Heb je niets gemerkt als je wakker werd ’s morgens? Heb je haar soms ’s nachts gehoord? Heb je haar spullen nergens zien slingeren? Heb je de gracht al laten dreggen, Frankus? Frankus, probeer eens even nuchter te

worden: HEB JIJ FIONA NOG GEZIEN FRANK? In een verloren moment misschien?’

Maar hij zat daar maar en dronk cognac.

“Over de doden niets dan goeds,” mompelde hij dan, “Fiona, mijn kleine meisje, als ze nu nog leefde, zou ze een lastige puber van vijftien zijn.” En later: “Laat haar toch. Als ze nu nog leefde zou ze een vetgegroeide jonge vrouw zijn, misschien. Met borsten. Ik moet er niet aan denken. Fiona, mijn kleine groene heksenmeisje groot geworden met borsten. Walgelijk.”

En weer jaren later: “Als ze nu nog leefde, dan zou ze veertig zijn, wellicht een matrone. Een verbitterde matrone misschien, mijn God, alles is goed zoals het gelopen is. Laat de doden met rust, mijn lieve, van de doden niets dan goeds.”

En tenslotte zei hij niets meer. Hij zag haar nooit meer terug, zijn vrouw, jouw mama, Fiona. Nooit meer na die dag dat ze jammerend huilde en ook schreeuwde net als nu, luister.’

Ze luisterden naar het jammerend huilen vanuit het kasteel. Het ging over in een schreeuw, die halverwege stakte.

‘Het was erg stout van je, Fiona. Ik dacht toen al: als Fiona ooit terugkomt, kijk ik haar nooit meer aan. Dan wil ik nooit meer haar vriendinnetje zijn,’ zei oma met een plotseling kinderstemmetje, een heel klein kinderstemmetje.

‘Ik wil Dato,’ fluisterde het groene kleutertje.

‘Hij is weggehaald, dat weet je best,’ zei oma’s kinderstemmetje, ‘hij komt nooit meer terug. Nooit meer.’

‘Maar dat móet,’ krijste Fiona. Ze stampvoette. Ze stelde zich ineens gruwelijk aan, zag Jona minachtend. Ze ging tekeer als een bezetene. Ze balde haar vuisten, wreef haar ogen bijna uit haar hoofd, ze gilte, schreeuwde en jankte als een gek geworden kind.

‘Dato, Dáto, DATO!!’

‘Hij is weg en dood,’ lispelde oma en gluurde onderuit naar Fiona.

‘Jij hebt hem geduwd. In het water,’ krijste het meisje ineens.

‘Wie?’ vroeg oma onschuldig.

‘Dato. Jij hebt het gedaan.’

‘Hij is weggehaald en toen was hij weg en is nooit meer teruggekomen naar het kasteel. Zo’n raar jongetje, dat kon ook niet.’

‘Hij was niet raar. Hij kon fijn spelen.’

‘Hij was raar. Hij kon niet spelen,’ hield oma vol.

‘Zijn speeltjes zijn er nog. Kom.’

Samen klommen ze op de vensterbank, oma en het kleine meisje en ze wrongen zich in alle

mogelijke bochten om de hoeken van de kamer te kunnen zien.

‘Daar! Zijn treintje. En zijn blokken. O Dato.’

‘Ik zie niets,’ zei oma met haar gewone oudenvrouwenstem. Ze sprong vief van de vensterbank. Ze veegde de spinnenwebben van haar rok. Ze pakte het kleine meisje bij haar nekvel en zette het op de grond.

Het kind beet en krabte en wrong zich los, zo razend van drift dat Jona zijn ogen niet kon geloven.

‘Jona ... eh ...’ de meest arrogante oma-stem van de wereld bracht hem in de houding, ‘Jona, wil jij zo goed zijn dit kleine gedrocht van ons terrein te verwijderen? S’il vous plaît, ja?’

Jona wilde allang niet meer nadenken. Hij wilde ook allang niet meer weten hoe het nu eigenlijk allemaal zat, oma zou wel weten wat er moest gebeuren. Hij legde zijn hand op haar hoofd, hij sleurde het groenige kind bij haar zwarte haren met zich mee, want ze schopte hem en ze deed het hard.

Jona zei: ‘Dit is privé,’ en hij zette haar buiten het hek.

‘Je kunt natuurlijk nog niet lezen klein mormel, maar hier staat het duidelijk: verboden toegang.’ Gevoelig voor een eventueel complimentje keek hij nog even achterom. Oma had zich opnieuw in de metershoge brandnetels laten zinken. Tevreden het rimpelgezicht richting zon geheven, begon ze haar armen weer met brandnetelblaren te wrijven. Het kleine meisje liep met gebogen, o zo gebogen hoofdje richting gracht. Jona wachtte niet af, hoe lang ze daar stond te kijken.

Hij moest nog iets doen. Hij liep naar het eerste kamertje rechtsonder, sprong met een koene sprong op de vensterbank en gluurde naar binnen. Hij hoefde zich niet eens tussen het smeedijzeren hekwerk te wringen, hij zag het zó wel: een gewoon logeerkamertje. Er stond een logeerbed. Er waren keurige, spierwitte muren en een logeerkamerkastje. Meer niet, ook géén houten treintje, géén blokken, geen kinderboeken en geen pastelkleurig vaal licht, niets van dat alles. Een logeerkamer is een logeerkamer en niemand moest zich iets in zijn hoofd halen.

Maar toen Jona twee dagen later, zondagmiddag om twaalf uur, op het heetst van de dag de kerkklok vrij eentonig hoorde luiden en toen er vanuit het kasteel een jammerlijk huilen opging, toen keek hij naar de brandnetels. Oma was er niet. Daarom sloop Jona naar de gracht en hij keek lang, lang in het water. Helder doorzichtig water met een groenige ondergrond en diep op de bodem trok iets verschrikkelijk aan zijn ogen. Daarom, omdat Jona zijn ogen gewoon wilde houden, wendde hij zich af en vanaf toen zou hij nooit meer kunnen vergeten dat hij misschien wel of misschien niet had gezien, hoe daar vanaf de bodem twee opengesperde ogen hem aanstaarden. Of hoe een kinderdoodshoofd daar roerloos lag te zijn en misschien ook wat botten en vleugjes kleding.

Maar wie zegt dat dit alles van een jongetje, Dato, zou zijn? Als je in een kasteel geboren en getogen bent, dan moet je je vooral niets in je hoofd halen.

Vragen bij 'Klein meisje, eeuwenoud' (vervolg)

(Tip: vind je de vragen moeilijk? Kijk dan op:

<http://www.taalmenu.nl/lezen/lezenB2/lezen/klein%20meisje/kleinmeisjelezen.htm>, en maak de meerkeuze-vragen!)

1. Hoe is Dato doodgegaan? Is dat zeker?
2. Wat deed Fiona toen ze wist dat Dato dood was?
3. Wisten de ouders van Fiona wat er met haar gebeurd was?
4. Wat is er met de moeder van Fiona gebeurd? Waarom 'stokte haar schreeuw halverwege'?
5. Wat is de reactie van Jona op al deze dingen?
6. Kijk nog eens naar de antwoorden die je hebt gegeven op de vragen bij het eerste gedeelte van het verhaal. Welke antwoorden zou je willen veranderen?
7. Vertel het verhaal in chronologische volgorde, vanaf het begin.
8. In een literair verhaal wordt vaak een heel andere stijl gebruikt dan in een zakelijke tekst.
Welke stijlmiddelen gebruikt de schrijfster van dit verhaal? Geef een paar voorbeelden.
Waarom gebruikt ze deze stijlmiddelen?

Adjectiva: kies de goede vorm.

Klein / kleine meisje, eeuwenoud

Carole Vos

Het *klein / kleine* meisje kroop op handen en voeten dwars door de struiken, zo kwam ze aan. Het gezichtje was groen. Het *enig / enige*, het *echt / echte* *waarachtig / waarachtige* algengroen had haar bijna egaal groen gekleurd. 'Dato', zei ze met een *smekend / smekende* stemmetje, 'Dato.' En omdat ze twee handen tegelijk uitstrekke naar Jona, trok die zich verschrikt terug.

Ze moesten hun handen thuishouden, dat moesten ze nu maar eens voorgoed weten. 'Dato, ik wil naar Dato,' huilde het *groen / groene* kind. Ze krabbelde overeind en zette een stap in Jona's richting.

'Dato, haha, een wasmiddel. Dan zul je toch naar de winkel moeten.'

Maar het kind liep hem voorbij. Ze liep regelrecht naar het kasteel. Ze liep er regelrecht op af. 'Privé!' krijste Jona, 'het is hier privé. Weg jij.'

'Dato!'

Ze liep naar het kamertje rechtsonder. Alsof ze het dagelijks deed, klom ze handig op het traliewerk. Ze wrong zich tussen de smeedijzeren figuren door.

'Dato?'

Ze bewoog haar hoofdje zo, dat ze *al / alle* hoeken van het kamertje kon onderzoeken. Dat werd Jona toch wel te gortig. Hij rende op haar af en begon aan haar benen te trekken.

'Weg daar. Dat is *ons / onze* logeerkamer. Doe niet zo onbeschoft. Schiet op. Kom eraf, anders sla ik je. Of ik roep de honden. Pas op, want we hebben tijgers hoor en die scheuren je uit elkaar.

'Dato, ik wil Dato.'

Ze keek hem aan. De *zwart / zwarte* haren hingen over het *groen / groene* gezichtje geplakt. De tranen trokken *lang / lange* sporen in het groen. Ja, het groen leek echt groen tot in de *diepst / diepste* poriën, ook van haar armen en handjes.

'Zijn speelgoed ligt er nog. Dit is helemaal jullie logeerkamer niet,' riep ze. Jona voelde zich zeer en zeer onzeker worden.

'Kijk, zijn treintje... zijn blokken. Kijk dan zelf.'

Jona klom naast haar en keek het kamertje rond. Hij zag een hem *onbekend / onbekende* houten treintje, hij zag blokken. Hij zag het logeerbed niet meer en ook het logeerkamertjeskastje niet.

Hij zag wel een poppenkast. En boeken, veel kinderboeken. Hij zag vaag *pastelkleurig / pastelkleurige* licht, waarvan hij niets begreep. 'Ga mee naar mijn oma,' zei Jona met een *klein / kleine* stem.

Dit was echt iets voor oma, zo'n *klein / kleine groen / groene* meisje. Ze zou er stralend op af vliegen. Ze zou het aan haar hart drukken.

Mama was nooit een *klein / kleine groen / groene* meisje geweest. Jammer, jammer. Jona wist wel zeker dat hij vandaag een hartewens van oma kon vervullen door haar een *klein / kleine groen / groene* meisje te geven, waarvan niemand iets begreep en met een *heksurig / heksurige* aanlegje. Soms komt zo iets nog voor, af en toe, bij kinderen die nogal afgezonderd opgroeien.

'Kom,' zei Jona.

'Dato,' snikte het meisje.

Jona hielp haar van de vensterbank af en dat deed hij alleen omdat hij het *groen / groene* handje wilde voelen. Zou het koud zijn of warm? Het was warm en een tikje kleverig geworden door een mengsel van zand en tranen en misschien had ze rondkruipend ook wel een insect met haar handen verbrijzeld en ingewanden van insecten zijn altijd wat plakkerig in je handen.

'Kom maar mee.'

Oma keek op van de brandnetels, waarin ze vredig ineengedoken zat.

'Oma, oma, zij wil naar Dato.'

Oma stopte met het inwrijven van haar *gaaf / gave* en toch *oud / oude* maar o zo *jong / jonge* armen met brandnetelblaren. Ze keek met ogen die groter dan ooit werden van verbazing naar het *groen / groene* kind.

'Maar ...' begon oma. 'Fiona,' fluisterde ze tenslotte.

Ze drukte het meisje niet stralend van vreugde aan haar hart. Ze was niet verrukt zoals Jona had gehoopt. Toch gaf hij het *groen / groene* kind echt als een kadootje. Dat viel tegen.

'Asjeblijft oma, zij zoekt Dato.'

'Dato!'

Een *klein / kleine* snik. 'Dato.'

'Hoe oud ben jij?' vroeg oma streng, wel héél streng aan het kadootje. Stilte. Stilte in de zon. *Bloedheet / bloedhete* zon. *Zinderend / zinderende* lucht. Geen vleugje wind.

'Nou?' oma snauwde bijna.

'Zesenzeventig,' fluisterde het kleutertje.

Klein meisje, eeuwenoud

Carole Vos

Wat is de verleden tijd? Vul de verleden tijden in op de lijst:

[**kruipen**] Het kleine meisje ..1.. op handen en voeten dwars door de struiken, [**komen**] zo ..2.. ze aan. [**zijn**] Het gezichtje ..3.. groen.
[**hebben**] Het enige, het echte waarachtige algengroen ..4.. haar bijna egaal groen gekleurd.
[**zeggen**] 'Dato', ..5.. ze met een smekend stemmetje, 'Dato.'
[**uitstrekken**] En omdat ze twee handen tegelijk ..6.. naar Jona,
[**trekken**] ..7.. die zich verschrikt terug.
[**moeten** (2x)] Ze ..8.. hun handen thuishouden, dat ..9.. ze nu maar eens voorgoed weten.
[**huilen**] 'Dato, ik wil naar Dato,' ..10.. het groene kind.
[**krabbelen**] Ze ..11.. overeind en [**zetten**] ..12.. een stap in Jona's richting.
'Dato, haha, een wasmiddel. Dan zul je toch naar de winkel moeten.'
[**lopen** (3x)] Maar het kind ..13.. hem voorbij. Ze ..14.. regelrecht naar het kasteel. Ze ..15.. er regelrecht op af. [**krijzen**] 'Privé!' ..16.. Jona, 'het is hier privé. Weg jij.'
'Dato!'
[**lopen**] Ze ..17.. naar het kamertje rechtsonder. [**doen**] Alsof ze het dagelijks ..18.., [**klimmen**] ..19.. ze handig op het traliwerk.
[**wringen**] Ze ..20.. zich tussen de smeedijzeren figuren door.
'Dato?'
[**bewegen**] Ze ..21.. haar hoofdje zo, [**kunnen**] dat ze alle hoeken van het kamertje ..22.. onderzoeken. [**worden**] Dat ..23.. Jona toch wel te gortig.
[**rennen**] Hij ..24.. op haar af en [**beginnen**] ..25.. aan haar benen te trekken.
'Weg daar. Dat is onze logeerkamer. Doe niet zo onbeschoft. Schiet op. Kom eraf, anders sla ik je. Of ik roep de honden. Pas op, want we hebben tijgers hoor en die scheuren je uit elkaar.'
'Dato, ik wil Dato.'
[**kijken**] Ze ..26.. hem aan. [**hangen**] De zwarte haren ..27.. over het groene gezichtje geplakt.
[**trekken**] De tranen ..28.. lange sporen in het groen.
[**lijken**] Ja, het groen ..29.. echt groen tot in de diepste poriën, ook van haar armen en handjes.
'Zijn speelgoed ligt er nog. [**roepen**] Dit is helemaal jullie logeerkamer niet,' ..30.. ze. [**voelen**] Jona ..31.. zich zeer en zeer onzeker worden.
'Kijk, zijn treintje... zijn blokken. Kijk dan zelf.'
[**klimmen**] Jona ..32.. naast haar en [**kijken**] ..33.. het kamertje rond.
[**zien** (5x)] Hij ..34.. een hem onbekend houten treintje, hij ..35.. blokken. Hij ..36.. het logeerbed niet meer en ook het logeerkamertjeskastje niet. Hij ..37.. wel een poppenkast. En boeken, veel kinderboeken. Hij ..38.. vaag pastelkleurig licht,
[**begrijpen**] waarvan hij niets ..39..
[**zeggen**] 'Ga mee naar mijn oma,' ..40.. Jona met een kleine stem.
[**zijn**] Dit ..41.. echt iets voor oma, zo'n klein groen meisje.
[**zullen** (2x)] Ze ..42.. er stralend op af vliegen. Ze ..43.. het aan haar hart drukken.
[**zijn**] Mama ..44.. nooit een klein groen meisje geweest. Jammer, jammer.
[**weten**] Jona ..45.. wel zeker dat [**kunnen**] hij vandaag een hartewens van oma ..46.. vervullen door haar een klein groen meisje te geven,
[**begrijpen**] waarvan niemand iets ..47.. en met een hekserig aanlegje. Soms komt zo iets nog voor, af en toe, bij kinderen die nogal afgezonderd opgroeien.
[**zeggen**] 'Kom,' ..48.. Jona.
[**snikken**] 'Dato,' ..49.. het meisje.
[**helpen**] Jona ..50.. haar van de vensterbank af en [**doen**] dat ..51.. hij alleen [**willen**] omdat hij het groene handje ..52.. voelen. [**zullen**] ..53.. het koud zijn of warm? [**zijn**] Het ..54.. warm en een tikje kleverig geworden door een mengsel van zand en tranen en [**hebben**] misschien ..55.. ze rondkruipend ook wel een insect met haar handen verbrijzeld en ingewanden van insecten zijn altijd wat plakkerig in je handen.
'Kom maar mee.'
[**kijken**] Oma ..56.. op van de brandnetels, [**zitten**] waarin ze vredig ineengedoken ..57...

‘Oma, oma, zij wil naar Dato.’

[**stoppen**]Oma ..58.. met het inwrijven van haar gave en toch oude maar o zo jonge armen met brandnetelblaren. [**kijken**]Ze ..59.. met ogen

[**worden**]die groter dan ooit ..60.. van verbazing naar het groene kind.

[**beginnen**]‘Maar ...’ ..61.. oma. [**fluisteren**]‘Fiona,’ ..62.. ze tenslotte.

[**drukken**]Ze ..63.. het meisje niet stralend van vreugde aan haar hart.

[**zijn**]Ze ..64.. niet verrukt [**hebben**]zoals Jona ..65.. gehoopt.

[**geven**]Toch ..66.. hij het groene kind echt als een kadootje.

[**vallen**]Dat ..67.. tegen.

‘Asjeblijft oma, zij zoekt Dato.’

‘Dato!’

Een kleine snik. ‘Dato.’

[**vragen**]‘Hoe oud ben jij?’ ..68.. oma streng, wel héél streng aan het kadootje. Stilte. Stilte in de zon.

Bloedhete zon. Zinderende lucht. Geen vleugje wind.

[**snuwen**]‘Nou?’ oma ..69.. bijna.

[**fluisteren**]‘Zesenzeventig,’ ..70.. het kleutertje.

- 1. _____
- 5. _____
- 9. _____
- 13. _____
- 17. _____
- 21. _____
- 25. _____
- 29. _____
- 33. _____
- 37. _____
- 41. _____
- 45. _____
- 49. _____
- 53. _____
- 57. _____
- 61. _____
- 65. _____
- 69. _____

- 2. _____
- 6. _____
- 10. _____
- 14. _____
- 18. _____
- 22. _____
- 26. _____
- 30. _____
- 34. _____
- 38. _____
- 42. _____
- 46. _____
- 50. _____
- 54. _____
- 58. _____
- 62. _____
- 66. _____
- 70. _____

- 3. _____
- 7. _____
- 11. _____
- 15. _____
- 19. _____
- 23. _____
- 27. _____
- 31. _____
- 35. _____
- 39. _____
- 43. _____
- 47. _____
- 51. _____
- 55. _____
- 59. _____
- 63. _____
- 67. _____

- 4. _____
- 8. _____
- 12. _____
- 16. _____
- 20. _____
- 24. _____
- 28. _____
- 32. _____
- 36. _____
- 40. _____
- 44. _____
- 48. _____
- 52. _____
- 56. _____
- 60. _____
- 64. _____
- 68. _____

Klein meisje, eeuwenoud

Carole Vos

Wat is de verleden tijd? Vul de verleden tijden op de juiste plaats in:

kroop

[**kruipen**] Het kleine meisje op handen en voeten dwars door de struiken, [**komen**] zo ze aan.

[**zijn**] Het gezichtje groen.

[**hebben**] Het enige, het echte waarachtige algengroen haar bijna egaal groen gekleurd.

[**zeggen**] ‘Dato’, ze met een smekend stemmetje, ‘Dato.’

[**uitstrekken**] En omdat ze twee handen tegelijk naar Jona,

[**trekken**] die zich verschrikt terug.

[**moeten** (2x)] Ze hun handen thuishouden, dat ze nu maar eens voorgoed weten.

[**huilen**] ‘Dato, ik wil naar Dato,’ het groene kind.

[**krabbelen**] Ze overeind en [**zetten**] een stap in Jona’s richting.

‘Dato, haha, een wasmiddel. Dan zul je toch naar de winkel moeten.’

[**lopen** (3x)] Maar het kind hem voorbij. Ze regelrecht naar het kasteel. Ze er regelrecht op af.

[**krijsen**] ‘Privé!’ Jona, ‘het is hier privé. Weg jij.’

‘Dato!’

[**lopen**] Ze naar het kamertje rechtsonder. [**doen**] Alsof ze het dagelijks, [**klimmen**] ze handig op het traliewerk.

[**wringen**] Ze zich tussen de smeedijzeren figuren door.

‘Dato?’

[**bewegen**] Ze haar hoofdje zo, [**kunnen**] dat ze alle hoeken van het kamertje onderzoeken.

[**worden**] Dat Jona toch wel te gortig.

[**rennen**] Hij op haar af en [**beginnen**] aan haar benen te trekken.

‘Weg daar. Dat is onze logeerkamer. Doe niet zo onbeschoft. Schiet op. Kom eraf, anders sla ik je. Of ik roep de honden. Pas op, want we hebben tijgers hoor en die scheuren je uit elkaar.’

‘Dato, ik wil Dato.’

[*kijken*]Ze hem aan. [*hangen*]De zwarte haren over het groene gezichtje geplakt.

[*trekken*]De tranen lange sporen in het groen.

[*lijken*]Ja, het groen echt groen tot in de diepste poriën, ook van haar armen en handjes.

‘Zijn speelgoed ligt er nog. [*roepen*]Dit is helemaal jullie logeerkamer niet,’ ze. [*voelen*]Jona zich zeer en zeer onzeker worden.

‘Kijk, zijn treintje... zijn blokken. Kijk dan zelf.’

[*klimmen*]Jona naast haar en [*kijken*] het kamertje rond.

[*zien (5x)*]Hij een hem onbekend houten treintje, hij blokken. Hij het logeerbed niet meer en ook het logeerkamertjeskastje niet. Hij wel een poppenkast. En boeken, veel kinderboeken. Hij vaag pastelkleurig licht, [*begrijpen*]waarvan hij niets.

[*zeggen*]‘Ga mee naar mijn oma,’ Jona met een kleine stem.

[*zijn*]Dit echt iets voor oma, zo’n klein groen meisje.

[*zullen (2x)*]Ze er stralend op af vliegen. Ze ..43.. het aan haar hart drukken.

[*zijn*]Mama nooit een klein groen meisje geweest. Jammer, jammer.

[*weten*]Jona wel zeker dat [*kunnen*]hij vandaag een hartenwens van oma vervullen door haar een klein groen meisje te geven,

[*begrijpen*]waarvan niemand iets en met een hekserig aanlegje. Soms komt zoiets nog voor, af en toe, bij kinderen die nogal afgezonderd opgroeien.

[*zeggen*]‘Kom,’ Jona.

[*snikken*]‘Dato,’ het meisje.

[*helpen*]Jona haar van de vensterbank af en [*doen*]dat hij alleen [*willen*]omdat hij het groene handje voelen. [*zullen*] het koud zijn of warm? [*zijn*]Het warm en een tikje kleverig geworden door een mengsel van zand en tranen en [*hebben*] misschien ze rondkruipend ook wel een insect met haar handen verbrijzeld en ingewanden van insecten zijn altijd wat plakkerig in je handen.

‘Kom maar mee.’

[*kijken*] Oma op van de brandnetels, [*zitten*] waarin ze vredig ineengedoken.

‘Oma, oma, zij wil naar Dato.’

[*stoppen*] Oma met het inwrijven van haar gave en toch oude maar o zo jonge armen met brandnetelblaren. [*kijken*] Ze met ogen

[*worden*] die groter dan ooit van verbazing naar het groene kind.

[*beginnen*] ‘Maar ...’ oma. [*fluisteren*] ‘Fiona,’ ze tenslotte.

[*drukken*] Ze het meisje niet stralend van vreugde aan haar hart.

[*zijn*] Ze niet verrukt [*hebben*] zoals Jona gehoopt.

[*geven*] Toch hij het groene kind echt als een kadootje.

[*vallen*] Dat tegen.

‘Asjeblijft oma, zij zoekt Dato.’

‘Dato!’

Een kleine snik. ‘Dato.’

[*vragen*] ‘Hoe oud ben jij?’ oma streng, wel héél streng aan het kadootje. Stilte. Stilte in de zon.

Bloedhete zon. Zinderende lucht. Geen vleugje wind.

[*snauwen*] ‘Nou?’ oma bijna.

[*fluisteren*] ‘Zesenzeventig,’ het kleutertje

Klein meisje, eeuwenoud

Carole Vos

In dit verhaal zijn alle lidwoorden (de, het, een) weggelaten. Zet ze weer terug!

Kleine meisje kroop op handen en voeten dwars door struiken, zo kwam ze aan. Gezichtje was groen. Enige, echte waarachtige algengroen had haar bijna egaal groen gekleurd.

‘Dato’, zei ze met smekend stemmetje, ‘Dato.’ En omdat ze twee handen tegelijk uitstrekten naar Jona, trok die zich verschrikt terug.

Ze moesten hun handen thuishouden, dat moesten ze nu maar eens voorgoed weten.

‘Dato, ik wil naar Dato,’ hilde groene kind. Ze krabbelde overeind en zette stap in Jona’s richting.

‘Dato, haha, wasmiddel. Dan zul je toch naar winkel moeten.’

Maar kind liep hem voorbij. Ze liep regelrecht naar kasteel. Ze liep er regelrecht op af. ‘Privé!’ krijste Jona, ‘het is hier privé. Weg jij.’

‘Dato!’

Ze liep naar kamertje rechtsonder. Alsof ze het dagelijks deed, klom ze handig op traliewerk. Ze wong zich tussen smeedijzeren figuren door.

‘Dato?’

Ze bewoog haar hoofdje zo, dat ze alle hoeken van kamertje kon onderzoeken. Dat werd Jona toch wel te gortig. Hij rende op haar af en begon aan haar benen te trekken.

‘Weg daar. Dat is onze logeerkamer. Doe niet zo onbeschoft. Schiet op. Kom eraf, anders sla ik je. Of ik roep honden. Pas op, want we hebben tijgers hoor en die scheuren je uit elkaar.’

‘Dato, ik wil Dato.’

Ze keek hem aan. Zwarte haren hingen over groene gezichtje geplakt. Tranen trokken lange sporen in groen. Ja, groen leek echt groen tot in diepste poriën, ook van haar armen en handjes.

‘Zijn speelgoed ligt er nog. Dit is helemaal jullie logeerkamer niet,’ riep ze. Jona voelde zich zeer en zeer onzeker worden.

‘Kijk, zijn treintje... zijn blokken. Kijk dan zelf.’

Jona klom naast haar en keek kamertje rond.

Hij zag hem onbekend houten treintje, hij zag blokken. Hij zag logeerbed niet meer en ook logeerkamertjeskastje niet. Hij zag wel poppenkast. En boeken, veel kinderboeken. Hij zag vaag pastelkleurig licht, waarvan hij niets begreep.

‘Ga mee naar mijn oma,’ zei Jona met kleine stem. Dit was echt iets voor oma, zo’n klein groen meisje. Ze zou er stralend op af vliegen. Ze zou het aan haar hart drukken. Mama was nooit klein groen meisje geweest. Jammer, jammer. Jona wist wel zeker dat hij vandaag hartenwens van oma kon vervullen door

haar klein groen meisje te geven, waarvan niemand iets begreep en met hekserig aanlegje. Soms komt zo iets nog voor, af en toe, bij kinderen die nogal afgezonderd opgroeien.

‘Kom,’ zei Jona.

‘Dato,’ snikte meisje.

Jona hielp haar van vensterbank af en dat deed hij alleen omdat hij groene handje wilde voelen. Zou het koud zijn of warm? Het was warm en tikje kleverig geworden door mengsel van zand en tranen en misschien had ze rondkruipend ook wel insect met haar handen verbrijzeld en ingewanden van insecten zijn altijd wat plakkerig in je handen.

‘Kom maar mee.’

Oma keek op van brandnetels, waarin ze vredig ineengedoken zat.

‘Oma, oma, zij wil naar Dato.’

Oma stopte met het inwrijven van haar gave en toch oude maar o zo jonge armen met brandnetelblaren.

Ze keek met ogen die groter dan ooit werden van verbazing naar groene kind.

‘Maar ...’ begon oma. ‘Fiona,’ fluisterde ze tenslotte.

Ze drukte meisje niet stralend van vreugde aan haar hart. Ze was niet verrukt zoals Jona had gehoopt.

Toch gaf hij groene kind echt als kadootje. Dat viel tegen.

‘Asjeblijft oma, zij zoekt Dato.’

‘Dato!’

Kleine snik. ‘Dato.’

‘Hoe oud ben jij?’ vroeg oma streng, wel héél streng aan kadootje. Stille. Stille in zon.

Bloedhete zon. Zinderende lucht. Geen vleugje wind.

‘Nou?’ oma snauwde bijna.

‘Zesenzeventig,’ fluisterde kleutertje.

Klaar? Vergelijk dan jouw versie met de oorspronkelijke tekst.